

Warszawa, dnia 9 lipca 2019 r.

Sygn. akt KR I R 39/18

DECYZJA nr KR I R 39/18

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji:

Wiktor Klimiuk, Łukasz Kondratko, Robert Kropiwnicki, Jan Mosiński,
Bartłomiej Opaliński, Sławomir Potapowicz, Adam Zieliński,

na posiedzeniu niejawnym w dniu 9 lipca 2019 r.,

po rozpoznaniu sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 2 listopada 2012 r. nr 480/GK/DW/2012 dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Emilii Plater 15,

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy, prokuratora Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu, W R W , I S.A. z siedzibą w Warszawie, Gminy K , E sp. z o.o. E spółka komandytowa z siedzibą w Warszawie (dawniej: K spółka z ograniczoną odpowiedzialnością E spółka komandytowa z siedzibą w Warszawie),

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 2267; dalej: ustawa z dnia 9 marca 2017 r.) w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2018 r., poz. 2096 ze zm.; dalej: k.p.a.) w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., art. 156 § 2 w zw. z art. 158 § 2 k.p.a. w zw. z art. 38 ust. 1 oraz art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. oraz art. 31 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.,

orzeka:

- 1. stwierdzić wydanie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 2 listopada 2012 r. nr 480/GK/DW/2012 z naruszeniem prawa;**
- 2. nałożyć na I S.A. z siedzibą w Warszawie, nr KRS , obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia w kwocie 4.542.200 zł (cztery miliony pięćset czterdzieści dwa tysięcy dwieście złotych) na rzecz Miasta Stołecznego Warszawy.**

UZASADNIENIE

I.

1. Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 i 3 w zw. z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz.U. z 2018 r. poz. 2267; dalej: „ustawa z dnia 9 marca 2017 r.”), postanowieniem z dnia 9 lipca 2018 r. wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w sprawie o sygn. akt I R 39/18 dotyczącej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 2 listopada 2012 r. nr 480/GK/DW/2012 o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego na lat 99 do gruntu o pow. 868 m² oznaczonego jako działka ewidencyjna nr - w obrębie , uregulowanego w księdze wieczystej położonego w Warszawie przy ul. Emilii Plater 15 na rzecz: F. B. w udziale 29/64, I S.A. w udziale 32/64 oraz Gminy K. w udziale 3/64 (pkt 1 decyzji) a także o ustaleniu czynszu symbolicznego z tytułu ustanowienia użytkowania wieczystego do opisanego w pkt 1 gruntu decyzji w wysokości 868 złotych netto, płatnego z góry w terminie do dnia 31 marca każdego roku na konto Urzędu Dzielnicy Śródmieście m. st. Warszawy, oraz o ustaleniu, że czynszu symbolicznego nie pobiera się za rok, w którym zostanie ustanowione prawo użytkowania wieczystego (punkt 2 decyzji).

2. Pismem z dnia 9 lipca 2018 r. Przewodniczący Komisji zawiadomił strony: miasto stołeczne Warszawa, K spółka z ograniczoną odpowiedzialnością E spółkę komandytową z siedzibą w Warszawie, I S.A. z siedzibą w Warszawie, Gminę

Zgodnie z opisem nieruchomości zawartym w rejestracji nieruchomości sporządzonej przez Resort Techniczno-Budowlany Zarządu Miejskiego b. Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 13 października 1948 r. na gruncie znajdowały się budynki: frontowy, oficyna prawa parterowa, oficyna prawa 3-piętrowa, oficyna poprzeczna 3-piętrowa.

2. Ogłoszenie o objęciu gruntu położonego przy ulicy Emilii Plater 15 w Warszawie

Objęcie przedmiotowego gruntu w posiadanie przez gminę m.st. Warszawy nastąpiło na podstawie rozporządzenia Ministra Odbudowy z dnia 7 kwietnia 1946 r. w sprawie obejmowania gruntów w posiadanie przez gminę m. st. Warszawy (Dz.U. R.P. Nr 16, poz. 112; dalej: rozporządzenie z 7 kwietnia 1946 r.), w dniu 14 lipca 1947 r. tj. z dniem ukazania się w Dzienniku Urzędowym Nr 12 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy ogłoszenia o dokonanych 20 czerwca 1947 r. oględzinach nieruchomości położonej przy ul. Emilii Plater 15 (hip. 1445-L) stanowiącej własność R. i K. małżonków O. oraz S. i J. małżonków B.

3. Pierwotni właściciele nieruchomości.

Tytuł własności nieruchomości, dla której prowadzona była księga wieczysta pod nazwą „Nieruchomość nr 1445 lit. L w m.st. Warszawa”, uregulowany była jawnym wpisem na rzecz R. i K. małżonków O. oraz S. i J. małżonków B. po 1/2 części niepodzielnie, na mocy aktu z 1937 r. Tytułem wykonawczym Sądu Grodzkiego w Warszawie z 1945 r., postanowiono przywrócić R. i K. O. oraz S. i J. B. posiadanie nieruchomości.

4. Wniosek dekretowy, wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku dekretowego.

W dniu 18 stycznia 1949 r. R. O., J. B. działając w imieniu własnym, jak i spadkobierczyni swojego męża S. B. oraz J. B., działający w imieniu własnym jak i brata S. B. B. złożyli wniosek o przyznanie prawa własności czasowej do nieruchomości położonej przy ul. Emilii Plater 15 w Warszawie. Ponadto złożyli wniosek o przywrócenie terminu do jego złożenia (prezentata Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy: 21 stycznia 1949 r.).

5. Postępowanie w przedmiocie rozpoznania wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o przyznanie własności czasowej oraz wniosku o przyznanie własności czasowej.

Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy orzeczeniem administracyjnym z dnia 27 czerwca 1950 r. działając na podstawie art. 1, 41, 42, 75 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz.U. R.P. Nr 78/28, poz. 443), art. 1, 7 i 8 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. R.P Nr 50/45 poz. 279; dalej: **dekretu z dnia 26 października 1945 r.**) oraz art. 32 i 37 ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz.U. Nr 14, poz. 130) załatwiło odmownie podanie wnioskodawców z 21 stycznia 1949 r. o przywrócenie terminu na złożenie wniosku o prawo własności czasowej do gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ulicy Emilii Plater nr 15, hip. Nr 1445 L. W uzasadnieniu przedmiotowego orzeczenia wskazano, że termin do złożenia wniosku upłynął 14 stycznia 1948 r., natomiast wniosek został złożony przez właścicieli po terminie. Ponadto podanie o przywrócenie terminu nie zawierało wskazania okoliczności i dowodów stwierdzających, że uchybienie nastąpiło bez winy wnioskujących z powodu przeszkód nie do przewyciężenia.

W orzeczeniu Administracyjnym Prezydium Rady Narodowej z 30 czerwca 1950 r. , wskazano, iż nie uwzględniono podania z 21 stycznia 1949 r. w przedmiocie przywrócenia terminu na złożenie wniosku o prawo własności czasowej do gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Emilii Plater nr 15 nr hip. 1445 L . W tym stanie rzeczy prawo własności czasowej do gruntu na zasadzie art. 7 dekretu z dnia 26 października 1945 r. nie zostało przyznane i jednocześnie na zasadzie art. 8 cyt. dekretu wszystkie budynki położone na powyższym gruncie przeszły na własność skarbu państwa.

Pismem z 14 lipca 1950 r. R. i O. , J. i B. , J. i B. i S. B. i złożyli odwołanie od orzeczenia administracyjnego z dnia 30 czerwca 1950 r.

Ministerstwo Gospodarki Komunalnej decyzją z dnia 10 maja 1951 r. Nr 1 po rozpoznaniu odwołania wnioskodawców od orzeczenia Prezydium Rady Narodowej z 30 czerwca 1950 r. utrzymało w mocy to orzeczenie nie znajdując podstaw do jego zmiany.

6. Postępowania po wydaniu orzeczenia Prezydium Rady z 30 czerwca 1950 r.

Postanowieniem z 30 kwietnia 1956 r. Sąd Powiatowy dla Warszawy-Pragi w Warszawie dokonał wpisu przeniesienia prawa własności nieruchomości przy ul. Emilii Plater 15 w Warszawie na rzecz Skarbu Państwa.

Pismem z 25 lipca 1985 r. (data prezentaty Urzędu Dzielnicy Warszawa-Śródmieście 26 lipca 1985 r.) J. B. i G. B. złożyli wniosek o przyznanie odszkodowania za połowę nieruchomości przy ul. Emilii Plater 15.

Pismem z 13 grudnia 1985 r. (data prezentaty Urzędu Dzielnicy Warszawa-Śródmieście 18 grudnia 1985 r.) Z. D. i B. M. będące wnuczkami dawnych współwłaścicieli nieruchomości — małżonków O. — złożyły wniosek o przyznanie odszkodowania za połowę nieruchomości przy ul. Emilii Plater 15.

Decyzją nr z 30 maja 1986 r. umorzono postępowanie wywołane wnioskami J. B. i G. B. oraz Z. D. i B. M. z uwagi na to, że ustawa z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości wygasła prawo do odszkodowania za przejęte grunty i budynki. W dniu 9 lipca 1986 r. po rozpatrzeniu odwołania od ww. decyzji Urząd m.st. Warszawy utrzymał zaskarżoną decyzję w mocy.

Następnie decyzją z 15 października 1992 r. Wojewoda Warszawski (nr orzekł o nabyciu przez Dzielnicę Gminę Warszawa-Śródmieście własność nieruchomości przy ul. Emilii Plater 15.

Kolejną decyzją Burmistrz dzielnicy Gminy Warszawa-Śródmieście (decyzja nr z 15 lutego 1993 r.) odmówił uwzględnienia wniosku G. J. B. S. B., B. M. oraz Z. D. o zwrot budynku i oddanie gruntu położonego w Warszawie przy ul. Emilii Plater 15. W uzasadnieniu wskazano, że w sprawie nie ma zastosowania art. 82 ust. 2 ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości (Dz.U. Nr 30 z 1991 r. poz. 127) na który powoływali się wnioskodawcy we wniosku z 13 grudnia 1985 r. Organ drugiej instancji (Prezydent m.st. Warszawy) decyzją nr z 6 lipca 1993 r. uchylił w całości zaskarżoną decyzję i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Prezydent m.st. Warszawy decyzją nr z dnia 15 stycznia 1996 r. odmówił na podstawie art. 82 ust. 2 ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości B. M., Z. D., J. B., G. B., J. P. S., M. P. S. oraz J. W. zwrotu budynku i przyznania prawa użytkowania wieczystego

do gruntu położonego przy ul. Emilii Plater 15, oznaczonego jako działka ewidencyjna nr w obrębie powierzchni 868 m².

Po rozpatrzeniu odwołania Z D Samorządowe Kolegium Odwoławcze w decyzją z 23 sierpnia 1996 r. nr , orzekło o uchyleniu decyzji z 15 stycznia 1996 r. i przekazaniu sprawy organowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prezydent m.st. Warszawy, działając jako organ I instancji, decyzją nr z 31 grudnia 1996 r. umorzył postępowanie w sprawie przed organem administracji samorządowej w I instancji i w trybie art. 19 k.p.a. uznał swoją niewłaściwość do rozpatrzenia wniosków i przekazał sprawę Kierownikowi Urzędu Rejonowego w Warszawie.

Ponadto pismem z 4 lutego 1998 r. Urząd Rejonowy w Warszawie poinformował, że brak jest możliwości pozytywnego rozpatrzenia wniosku o odszkodowanie z uwagi na to, że nieruchomość przy ul. Emilii Plater 15 w Warszawie nie spełniała podstawowego wymogu określonego w art. 215 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

Pismem z dnia 13 lutego 1998 r. Z D złożyła odwołanie od pisma Urzędu Rejonowego w Warszawie z dnia 4 lutego 1998 r. które zostało przekazane do rozpoznania Samorządowemu Kolegium Odwoławczemu.

Postanowieniem z dnia 19 czerwca 1998 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze uznało swoją niewłaściwość i przekazało sprawę Wojewodzie Warszawskiemu.

Mazowiecki Urząd Wojewódzki pismem z 23 lutego 1999 r. przekazał akta sprawy dotyczące nieruchomości przy ul. Emilii Plater 15 w Warszawie wg. kompetencji Staroście Powiatu warszawskiego.

Postanowieniem nr z 24 kwietnia 2003 r. Prezydent m.st. Warszawy zawiesił z urzędu postępowanie w sprawie odszkodowania za nieruchomość położoną przy ul. Emilii Plater 15 do czasu dostarczenia prawomocnego postanowienia sądu o nabyciu praw do spadku po J B , które zostało utrzymane w mocy przez Wojewodę Mazowieckiego postanowieniem nr z 30 października 2003 r. Skargę na postanowienie Wojewody złożyła Z D . W wyniku rozpoznania skargi Wojewódzki Sąd Administracyjny wyrokiem z 28 stycznia 2005 r. uchylił zaskarżone postanowienie oraz poprzedzające je postanowienie Prezydenta m.st. Warszawy z 24 kwietnia 2003 r.

Decyzją z dnia 21 marca 2006 r. nr Prezydent m.st. Warszawy po rozpatrzeniu wniosków Z D , B M , J S B i G J B , orzekł o umorzeniu postępowania jako bezprzedmiotowego.

W dniu 5 grudnia 2012 r. (data wpływu do MSWiA: 12 grudnia 2012 r.) K D. działający jako pełnomocnik H B. i I S.A. w Warszawie złożył wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Wojewody Warszawskiego nr z dnia 15 października 1992 r. orzekającej o nabyciu przez Dzielnicę Gminę Warszawa-Śródmieście własność nieruchomości przy ul. Emilii Plater 15.

Decyzją nr z 30 sierpnia 2013 r. Minister Administracji i Cyfryzacji odmówił stwierdzenia nieważności ww. decyzji w części dotyczącej budynku mieszkalnego. W uzasadnieniu wskazał, iż pozostaje w obiegu prawnym orzeczenie Ministerstwa Gospodarki Komunalnej z dnia 15 maja 1951 r. utrzymujące w mocy orzeczenie Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy z dnia 30 czerwca 1950 r. o odmowie przyznania prawa własności czasowej dawnym właścicielom nieruchomości przy ul. Emilii Plater 15. Podniósł również, iż z uwagi na fakt pozostawania w obiegu prawnym ww. orzeczeń wszystkie organy administracji są nimi związane w zakresie prowadzonych postępowań administracyjnych. Mając powyższe na uwadze wskazał, że nie mógł uznać zarzutów podniesionych we wniosku z 5 grudnia 2012 r. jako zasadnych i na tej podstawie stwierdzić nieważności decyzji Wojewody Warszawskiego nr z 15 października 1992 r.

W wyniku złożonego wniosku przez K i D (pełnomocnika H B i I S.A.) o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją nr z 30 sierpnia 2013 r. Minister Administracji i Cyfryzacji decyzją nr z 5 maja 2014 r. utrzymał przedmiotową decyzję w mocy.

7. Następcstwo prawne po wnioskodawcach dekretowych

K O zmarła lutego 1948 r., a spadek po niej nabyli: mąż R O, w 1/4 części, córka J S w 3/8 części i córka M G O w 3/8 części niepodzielnie.

R C zmarł grudnia 1956 r. a spadek po nim nabyły córki J S: w 1/2 części i M G O w 1/2 części niepodzielnie.

J Sz z domu O zmarła czerwca 1973 r. a spadek po niej na podstawie ustawy nabyli: mąż L S i córka Z K D zd. S a po 1/2 części spadku każde z nich.

M G O zmarła lutego 1985 r., a spadek po niej na podstawie ustawy nabyła córka B M

L S zmarł czerwca 1976 r. Był dwukrotnie żonaty. Ze związku z S P -S zd. M miał syna J S natomiast ze

związku z J. S. miał córkę Z. Dę. Spadek po nim na podstawie ustawy nabyły dzieci Z. Dę. i zd. S. i J. S. po 1/2 części każde z nich.

J. Zł. Pt. S. będący synem zmarłego L. S. zmarł marca 1992 r. a spadek po nim na podstawie ustawy nabyli: żona J. Pt. S. oraz dzieci M. J. P. -S. i M. J. W. po 1/3 części każde z nich.

S. B. zmarł sierpnia 1947 r. a spadek po nim nabyła żona J. B. w 1/4 części, syn J. B. w 3/8 części oraz syn S. B. w 3/8 części.

S. B. zmarł marca 1963 r. a spadek po nim nabyli żona G. B. w 4/8 części, matka J. B. w 1/8 części oraz brat J. B. w 3/8 części.

J. B. zmarła grudnia 1973 r. a spadek po niej nabył syn J. B. w całości.

J. B. zmarł w dniu stycznia 1993 r. a spadek po nim nabyła na podstawie testamentu notarialnego H. B. w całości.

H. B. zmarła w dniu stycznia 2017 r. pozostawiając testament notarialny w którym do całości spadku powołała W. R. i W.

G. Bo. zmarła stycznia 2007 r. a spadek po niej nabyła Gmina K. z dobrodziejstwem inwentarza, w całości.

8. Następstwo prawne wynikające z przelewów praw i roszczeń do nieruchomości przed ponownym rozpatrzeniem wniosku dekretowego

W dniu 15 maja 2010 r. Z. K. D. działająca w imieniu własnym i na rzecz B. M. J. K. P. -S. i M. J. W. i M. J. P. -S. sprzedała P. sp. z o.o. w Warszawie wszystkie należące do nich udziały wynoszące łącznie 1/2 części w prawach i roszczeniach za łączną kwotę 250 000 złotych (akt not. Rep. A nr — notariusz J. R.). Spółkę reprezentował Mi. Bi. jako Prezes Zarządu

W dniu 15 czerwca 2010 r. przed notariuszem J. R. H. B. i M. B. zawarli przedwstępną umowę sprzedaży, na podstawie której zobowiązali się do zawarcia umowy sprzedaży, na mocy której H. B. miała sprzedać

M. B. lub dowolnej osobie trzeciej przez niego wskazanej przysługujący jej udział 116/256 (tj. 29/64) — (Rep. A.).

Ponadto na podstawie aktu notarialnego zawartego 19 kwietnia 2012 r. (notariusz R. S. i; Rep. A. l.) P. sp. z o.o. w Warszawie sprzedała I. S.A. z siedzibą w Warszawie udział wynoszący 1/2 części w prawach i roszczeniach za kwotę 250 000 zł. Spółkę reprezentował M. B. jako Prezes Zarządu.

9. Ponowne rozpoznanie wniosku dekretowego.

Prezydent Miasta Stołecznego Warszawy decyzją z 2 listopada 2012 r. nr 480/GK/DW/2012, działając na podstawie art. 7 ust. 1, 2 i 3 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy, ustanowił prawo użytkowania wieczystego na 99 lat do gruntu o pow. 868 m² oznaczonego jako działka ewidencyjna nr w obrębie , uregulowanego w księdze wieczystej , położonego w Warszawie przy ul. Emilii Plater 15 na rzecz: H. B. w udziale 29/64, I. S.A. w udziale 32/64 oraz Gminy K. w udziale 3/64.

Postanowieniem z 7 grudnia 2012 r. nr 179/GK/DW/2012 Prezydent m.st. Warszawy sprostował oczywiste omyłki w decyzji nr 48/GK/DW/2012.

W następstwie tej decyzji 3 kwietnia 2014 r. zawarto umowę o oddaniu we współużytkowanie wieczyste działki nr , na rzecz H. B. w 29/64 części, I. S.A. z siedzibą w Warszawie w 32/64 części oraz Gminy K. w 3/64 części (por. akt notarialny Rep.). H. B. oraz spółkę I. S.A. reprezentował K. D.

10. Działania po wydaniu decyzji reprivatyzacyjnej

W dniu 6 maja 2014 r. M. B. działający w imieniu własnym oraz w imieniu i na rzecz H. B. na podstawie umowy sprzedaży sporządzonej w formie aktu notarialnego (Rep. A.) sprzedał sam sobie cały udział należący do H. B. (wynoszący 29/64) za cenę 200.000 złotych.

W dniu 12 czerwca 2014 r. przekazano beneficjentom i M. B. budynek przy ul. Emilii Plater 15. M. B. był reprezentowany przez K. D. Zostali oni wskazani w protokole przejęcia.

W dniu 15 października 2014 r. M. B. sprzedał I. S.A. w Warszawie udział 29/64 w prawie użytkowania wieczystego za cenę 200.000 złotych (akt notarialny Rep. A.).

W dniu . czerwca 2015 r. w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie pod sygn. . I . S.A. w Warszawie posiadająca udział 61/64 i Gmina K. . posiadająca udział 3/64 zawarli ugodę na podstawie której znieśli współwłasność budynku i współużytkowanie wieczyste gruntu w ten sposób, że całe prawo użytkowania wieczystego do nieruchomości gruntowej oraz własność budynku przypadła I . S.A. w Warszawie z obowiązkiem dokonania spłaty udziału w kwocie 257.800 złotych płatnej w terminie 2 dni od dnia uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania.

Aktem notarialnym rep. A . z 14 kwietnia 2016 r. I . S.A. w Warszawie sprzedał na rzecz E . sp. z o.o. w Warszawie za kwotę 5.000.000 złotych prawo użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej wraz z prawem własności posesji wionego na niej budynku.

W dniu 8 czerwca 2018 r. Prokurator Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu wniósł do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie sprzeciw od decyzji ostatecznej nr 480/GK/DW/2012 z dnia 2 listopada 2012 r. wydanej przez Prezydenta m.st. Warszawy. Przedmiotowej decyzji zarzucił wydanie jej w warunkach określonych w art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a. tj. w sprawie, w której uprzednio rozstrzygnięto inną decyzją ostateczną a mianowicie orzeczeniem administracyjnym Prezydium Rady Narodowej z dnia 30 czerwca 1950 r. nr L.dz. . odmawiającej R . O . , J. . Bc . J . B . i S . Bc . prawa własności czasowej do nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Emilii Plater 15 i utrzymującym je w mocy rozstrzygnięciem Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 10 maja 1951 r. nr

, które nigdy nie zostało wyeliminowane z obrotu prawnego a ponadto naruszenie przez organ art. 7, 77 § 1 i 80 k.p.a. poprzez zaniechanie podjęcia wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i prawnego sprawy. Wskazując na powyższe wniósł o stwierdzenie nieważności ww. decyzji.

Ponadto w dniu 10 maja 2019 r. w Rejestrze Przedsiębiorców dokonano wpisu polegającego na zmianie firmy pod którą działa spółka: „K. . spółka z ograniczoną odpowiedzialnością . . Spółka Komandytowa” na firmę „E. . spółka z ograniczoną odpowiedzialnością E . Spółka”.

III.

Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

1. Naruszenie zasady „powagi rzeczy osądzonej”

W ocenie Komisji Prezydent m.st. Warszawy wydając decyzję z 2 listopada 2012 r. nr 480/GK/DW/2012 o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Emilii Plater 15 nie wziął pod uwagę, że kwestia ustanowienia prawa własności czasowej (oraz ustanowienia użytkowania wieczystego — w ramach aktualnie obowiązującego porządku prawnego) została już rozstrzygnięta prawomocną decyzją administracyjną: orzeczeniem administracyjnym z 30 czerwca 1950 r. nr L. dz.

Naruszenie to w orzecznictwie sądów administracyjnych przedstawia się na tle dwóch przepisów: art. 16 § 1 k.p.a. definiującego pojęcie decyzji ostatecznej i określającego skutki uzyskania tego statusu, a także art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a. wprowadzającego sankcję stwierdzenia nieważności decyzji, jeżeli dotyczy ona sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 11 stycznia 2011 r. (sygn. akt II OSK 2475/10) stwierdził, że: „Organ administracji stwierdzając, że w sprawie zaistniała *res iudicata*, a więc powaga rzeczy osądzonej polegająca na wcześniejszym rozstrzygnięciu sprawy inną decyzją ostateczną, zobligowany jest umorzyć postępowanie jako bezprzedmiotowe bowiem ponownie rozpoznając sprawę naraża się na zarzut nieważności postępowania określony w art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a.”.

Można przyjąć, że „naruszenie zasady *rei iudicatae* prowadzi do sytuacji, w której tę samą normę zastosowano do tego samego stanu faktycznego dwukrotnie, co musi oznaczać, że jedno z tych rozstrzygnięć (właśnie późniejsze) nie może obowiązywać” (J. Zimmermann, *Polska jurysdykcja administracyjna*, Warszawa 1996, s. 154). Według M. Jaśkowskiej, przesłanka stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej opisana w tym przepisie to tzw. *res iudicata*, a zatem „ponowne rozstrzygnięcie przez organ sprawy załatwionej wcześniej decyzją ostateczną jest możliwe tylko po uchyleniu pierwotnej decyzji w ustalonym przez prawo trybie” (M. Jaśkowska [w:] A. Wróbel, M. Jaśkowska, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2011, s. 969). Zdaniem J. Borkowskiego uregulowanie zawarte w art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a. ma do spełnienia funkcję gwarancyjną względem zasady trwałości decyzji ostatecznej, uregulowanej w art. 16 § 1 k.p.a. (J. Borkowski [w:] B. Adamiak, J. Borkowski, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2008, s. 763). Podobne stanowisko zajął A. Matan, który uważa, że omawiany art. 156 § 1 pkt 3

k.p.a. realizuje funkcję ochronną w stosunku do *rei iudicatae* sprzeciwiając się temu, by w tej samej sprawie zostały kolejno wydane po sobie dwie decyzje, przy czym pierwsza jest ostateczna (A. Matan [w:] G. Łaszczyca, C. Martysz, A. Matan, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Kraków 2005, s. 386).

Aby jednak można było stwierdzić, że nastąpiło naruszenie zasady *rei iudicatae*, musi zachodzić tożsamość spraw. Decyzja ostateczna ma bowiem powagę rzeczy osadzonej jedynie co do tego, co w związku z podstawą prawną stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, tj. podstawy prawnej, podstawy faktycznej i treści żądania strony. Natomiast ponowne rozstrzygnięcie przez organ sprawy załatwionej wcześniej decyzją ostateczną jest możliwe tylko po uchyleniu pierwotnej decyzji w odpowiednim trybie. W przeciwnym przypadku mogłoby dojść do sytuacji, w której w obrocie prawnym będą pozostawały różne, sprzeczne ze sobą decyzje administracyjne, co niewątpliwie stanowiłoby naruszenie zasady demokratycznego państwa prawa, określonej w art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r.

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, że zarówno decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z 2 listopada 2012 r. nr 480/GK/DW/2012, jak i orzeczenie administracyjne z 30 czerwca 1950 r., rozstrzygają o wniosku z 18 stycznia 1949 r. złożonym przez współwłaścicieli hipotecznych: R. [imię] i K. [imię] O. [imię] oraz St. [imię] i J. [imię] B. [imię] o przyznanie prawa własności czasowej (obecnie prawa użytkowania wieczystego) do gruntu położonego w Warszawie przy ul. E. Plater 15 oznaczonego nip. nr 1445-L, na podstawie art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r. Należy zauważyć, że wyżej wskazane akty administracyjne co prawda adresowane są do innych stron/osób, jednak tożsamość podmiotu zachodzi również wówczas, gdy w prawa zbywalne i dziedziczne strony wejdą jej następcy prawni.

Zdaniem Komisji fakt wydania orzeczenia administracyjnego nie budzi w żaden sposób wątpliwości. Dokument ten znajduje się w aktach własnościowych prowadzonych przez ten organ (karta nr 26 w teczce opisanej jako: „E.PLATER15, HIP.1445 L, Teczka 1”), do których to akt Prezydent m.st. Warszawy w postępowaniu zakończonym decyzją z 2012 r. miał pełny dostęp.

Ponadto w aktach administracyjnych prowadzonych przez Prezydenta m.st. Warszawy znajduje się decyzja nr [numer] z 30 sierpnia 2013 r. w której Minister Administracji i Cyfryzacji odmówił stwierdzenia nieważności decyzji Wojewody Warszawskiego nr [numer] z 15 października 1992 r., wskazując, iż pozostaje w obrocie prawnym orzeczenie Ministerstwa Gospodarki Komunalnej z 15 maja 1951 r. utrzymujące w mocy orzeczenie Prezydium Rady

Narodowej m.st. Warszawy z 30 czerwca 1950 r. o odmowie przyznania prawa własności czasowej dawnym właścicielom nieruchomości przy ul. Emilii Plater 15. Podniósł również, iż z uwagi na fakt pozostawania w obiegu prawnym ww. orzeczeń wszystkie organy administracji są nimi związane w zakresie prowadzonych postępowań administracyjnych (por. decyzja znajdująca się w teczce „...”; Emilii Plater 15; TECZKA 3”, karta nienumerowana, data wpływu do Kancelarii Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy: 04.09.2013).

Zatem, zgromadzony materiał dowodowy dowodzi, że w sprawie nastąpiło naruszenie zasady powagi rzeczy osądzonej, gdyż Prezydent m.st. Warszawy wydał decyzję z 2 listopada 2012 r. mimo, że orzeczenie administracyjne PRN z 30 czerwca 1950 r., odmawiające uwzględnienia wniosku o ustanowienie prawa własności czasowej nie zostało wyeliminowane z obrotu prawnego i korzysta z przymiotu ostateczności.

2. Wydanie decyzji z rażącym naruszeniem prawa i nieodwracalne skutki prawne wywołane przez decyzję reprivatyzacyjną.

W świetle powyższego decyzja Prezydenta m.st. Warszawy stanowiąca przedmiot rozważań Komisji nie mogła być wydana, a jej wydanie stanowi podstawę do jej eliminacji w drodze stwierdzenia nieważności lub stwierdzenie wydania decyzji z naruszeniem prawa.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której: stwierdza nieważność decyzji reprivatyzacyjnej lub postanowienia w całości lub w części, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 156 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego lub w przepisach szczególnych, albo w razie, gdy decyzja reprivatyzacyjna wywołała nieodwracalne skutki prawne, stwierdza wydanie tej decyzji z naruszeniem prawa i wskazuje okoliczności, z powodu których nie można jej uchylić. Podstawą zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. jest natomiast wydanie jej z rażącym naruszeniem prawa.

W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że pojęcie prawa w zwrocie „rażące naruszenie prawa” powinno być rozumiane szeroko, obejmując swoim zakresem przepisy prawa materialnego, procesowego oraz przepisy o charakterze ustrojowym (J. Borkowski [w:] B. Adamiak, J. Borkowski, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, 2009, s. 599). Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie w wyroku z dnia 8 maja 2014 r. (II SA/Rz 194/14, Legalis): „(...) Naruszenie prawa to naruszenie prawa materialnego, procesowego, oraz przepisów o charakterze ustrojowym i kompetencyjnym. Można wobec tego stwierdzić, że chodzi o wszystkie normy prawne regulujące działanie admini-

stracji publicznej w indywidualnych sprawach, niezależnie od tego, z jakich przepisów prawa się wywodzą”. Nie ulega zatem wątpliwości, że naruszenie prawa procesowego może przybierać formę „rażącego naruszenia”. Jak zauważa zaś B. Adamiak: „(...) W przepisach procesowego prawa administracyjnego zawartych w kodyfikacjach tego prawa (k.p.a. i o.p.) oraz w ustawach szczególnych przyjęta jest regulacja nakazanych czynności procesowych organów administracji publicznej.

Ustanowienie *expressis verbis* w przepisie prawa czynności procesowych nakazanych pozbawia organ administracji publicznej oceny zasadności ich podjęcia. Organ administracji publicznej obowiązany jest przy rozpoznaniu sprawy podjąć czynność procesową nakazaną prawem. Naruszenie tego nakazu prawnego stanowi ciężkie, kwalifikowane naruszenie przepisu prawa, które należy zakwalifikować jako rażące naruszenie prawa obwarowane sankcją nieważności decyzji administracyjnej” (B. Adamiak, *Gradacja naruszenia prawa procesowego prawa administracyjnego*, PiP 2012, nr 3, s. 49-50).

W ocenie Komisji, Prezydent m.st. Warszawy wydając decyzję 2 listopada 2012 r. nr 480/GK/DW/2012 rażąco naruszył przepisy art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a.

Jednakże w ocenie Komisji nie można stwierdzić nieważności kontrolowanej decyzji, gdyż w całości wywołała ona nieodwracalne skutki prawne — w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 8 marca 2017 r. W myśl wskazanego przepisu, przez nieodwracalne skutki prawne należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia własności albo użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2016 r. poz. 2147 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 624). Wskazana definicja zawiera w sobie dwa elementy, z których jeden konstryuuje zasadę, a drugi wyjątek od niej. Pierwszy określa czynność prawną w postaci przeniesienia własności lub użytkowania wieczystego na rzecz osoby trzeciej, która co do zasady przesądza o nieodwracalności skutków prawnych. Drugi natomiast statuuje wyjątki od wymienionej zasady. Analiza treści wskazanego przepisu prowadzi do wniosku, że nie można przyjąć istnienia nieodwracalności skutków prawnych, jeśli nabywca nabył rzecz nieodpłatnie albo nabycie nastąpiło w złej wierze.

Pojęcie „nieodwracalności skutku prawnego” w prawie administracyjnym odnosi się do takich następstw decyzji administracyjnej (reprzywatywacyjnej), w których brak jest możliwości odmiennego ukształtowania sytuacji prawnej jednostki od tej, będącej następstwem decyzji administracyjnej, co wyklucza powrót do stanu poprzedniego (B. Adamiak, *Glosa do*

uchwały SN z 28 maja 1992 r., III AZP 4/92, OSP 1993, nr 5, poz. 104, P. Przybysz, *Kodeks postępowania administracyjnego*, Warszawa 2017). Funkcjonuje ono na gruncie art. 156 k.p.a. i stanowi przesłankę negatywną, która wyłącza stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnej, pomimo istnienia wad kwalifikowanych określonych w art. 156 § 1, 3, 4, 7 k.p.a. Nieodwracalność skutków prawnych wynika z następczej w stosunku do uprzedniej decyzji administracyjnej czynności prawnej, nie dotyczy natomiast skutków wynikających z samego faktu wydania decyzji (M. Wincenciak, *O tzw. „nieodwracalnych skutkach prawnych” decyzji administracyjnej [w:] Kodyfikacja Postępowania Administracyjnego. Na 50-lecie kpa*, red. J. Niczyporuk, Lublin 2010, s. 901-902).

W przedmiotowej sprawie w konsekwencji wydania decyzji reprivatyzacyjnej doszło do zbycia przez beneficjentów prawa własności (czy zbycia użytkowania do nieruchomości warszawskiej położonej przy ulicy Emilii Plater 15 na rzecz osób trzecich.

Jak wskazano wyżej, w następstwie decyzji reprivatyzacyjnej z 3 kwietnia 2014 r. została zawarta umowa (akt not. Rep. A) o oddaniu we współużytkowanie wieczyste działki nr objętej księgą wieczystą nr na rzecz: H Bc w 29/64 części, I S.A. z siedzibą w Warszawie w 32/64 części oraz Gminy K w 3/64 części. Następnie 6 maja 2014 r. M B działający w imieniu własnym oraz w imieniu i na rzecz H B sprzedał sam sobie cały udział należący do H Bc , wynoszący 29/64 za cenę 200.000 złotych (por. notariusz J. R Rep. A). Ponadto 15 października 2014 r. M B sprzedał I S.A. udział 29/64 w prawie użytkowania wieczystego za cenę 200.000 złotych. Ponadto na podstawie ugody z czerwca 2015 r. (sygn. akt .) I S.A. w Warszawie posiadająca już udział 61/64 (32/64 udziału otrzymanego na podstawie decyzji reprivatyzacyjnej oraz 29/64 udziału nabytego w wyniku transakcji z M B z Gminą K (udział 3/64) zniesiono współwłasność budynku i współużytkowanie wieczyste gruntu w ten sposób, że całe prawo użytkowania wieczystego do nieruchomości gruntowej oraz własność budynku przypadła I S.A. w Warszawie z obowiązkiem dokonania spłaty.

Ostatecznie aktem notarialnym z 14 kwietnia 2016 r. (Rep. A) I S.A. w Warszawie sprzedała na rzecz Et sp. z o.o. w Warszawie za kwotę 5.000.000 złotych prawo użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej wraz z prawem własności posadowionego na niej budynku.

Uznając za przesądzoną kwestię zmiany w sferze prawa własności należało w dalszej kolejności rozważyć przesłanki negatywne przyjęcia nieodwracalności skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnej, w pierwszej kolejności istnienie po stronie nabywcy złej wiary.

Na skutek nowelizacji ustawy z dnia 9 marca 2017 r. została wprowadzona w art. 41a ust. 3 samodzielna definicja „złej wiary”. W myśl wskazanego przepisu, w złej wierze jest ten, kto w chwili dokonania czynności prawnej z osobą, o której mowa w ust. 1, wiedział lub z łatwością mógł się dowiedzieć o okolicznościach, o których mowa w art. 30 ust. 1 ustawy. Dokonując ustaleń w zakresie dobrej albo złej wiary podmiotu, który nabył prawa lub roszczenia do nieruchomości warszawskiej — w kontekście zaistnienia albo niezastnienia nieodwracalnych skutków prawnych — już na wstępie należy zaznaczyć, że pojęcie „złej wiary” na gruncie art. 2 pkt 4 oraz art. 41a ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. nie odwołuje się do żadnego innego przepisu prawa, który miał definiować jego znaczenie, a w szczególności nie odwołuje się do znaczenia wymienionego terminu określonego w art. 6 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece, (tj. Dz.U. z 2017 r., poz. 1007 ze zm.; dalej: u.k.w.h.)

W doktrynie zauważa się, że dobra wiara jest faktem o charakterze stanu mentalnego, intelektualnym, polegającym na usprawiedliwionej niewiedzy określonego podmiotu o istnieniu określonych stanów prawnych, w szczególności jest to błędne przeświadczenie o przysługiwaniu określonego prawa lub istnieniu określonego stosunku prawnego. Jest to subiektywne ujęcie dobrej wiary (por. W. Bryl, [w:] *Kodeks cywilny. Komentarz*, t. I, Warszawa 1972). Stan złej wiary stanowi sytuację przeciwną, w której występuje wiedza podmiotu albo nieusprawiedliwiona niewiedza dotycząca wskazanych stanów prawnych (por. P. Machnikowski, [w:] E. Gniewek, *Kodeks cywilny. Komentarz*, Warszawa 2006).

Przesłanka „nabywcy działającego w złej wierze”, do której odwołuje się ustawodawca w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. definiując pojęcie „nieodwracalnych skutków prawnych”, nie odwołuje się do definicji zawartej w art. 6 ust. 2 u.k.w.h., ponieważ ustawa zawiera własną definicję „złej wiary”, która wpisuje się w systemowa ujęcia wskazanej przesłanki.

W myśl art. 41a ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., w złej wierze jest ten, kto w chwili dokonania czynności prawnej z osobą, o której mowa w ust. 1, wiedział lub z łatwością mógł się dowiedzieć o okolicznościach, o których mowa w art. 30 ust. 1 ustawy. Zła wiara dotyczy zatem obiektywnych okoliczności mogących świadczyć o wiedzy bądź łatwości pozyskania wiedzy przez nabywcę o okolicznościach wskazanych w art. 30 ust. 1 ustawy (na gruncie

niniejszej sprawy o wydaniu decyzji reprivatyzacyjnej z rażącym naruszeniem prawa tj. art. 30 ust 1 pkt 4 ustawy).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że bezpośrednio przed zawarciem umowy z 14 kwietnia 2016 r. (Rep. A ...) i ... S.A. (jeden z beneficjentów decyzji reprivatyzacyjnej) zgromadziła 100% udziału w nieruchomości. Natomiast nabywcą nieruchomości od beneficjenta była spółka E ... sp. z o.o., reprezentowana przez P. ..., R.

Dowodzenie złej wiary po stronie podmiotu nie będącego osobą fizyczną wymaga — zgodnie z przyjętą w polskim prawie teorią organów (art. 38 k.c.) — badania stanu świadomości osób fizycznych, wchodzących w skład jego organu. Powszechnie przyjmuje się, że zła wiara jednej z osób wchodzących w skład kolektywnego organu osoby prawnej przesądza o złej wierze całego organu, a zatem i całej osoby prawnej (tak w wyroku SN z 24 października 1972 r. I CR 177/72 — OSNCP 1973 z. 10 poz. 171, z aprobowaną glosą B. Lewaszkiewicz-Petrykowskiej, Państwo i Prawo, 1975, nr 7, str. 168 i nast.).

W ocenie Komisji, w zgromadzonych dokumentach nie znaleziono informacji o powiązaniu P. ... i R. ... (reprezentującej spółkę E ... sp. z o.o. przy zawarciu umowy z 14 czerwca 2016 r.) z beneficjentami dekretoowymi. Brak jest podstaw do przyjęcia, że wiedziała o okolicznościach, związanych z naruszeniem przez Prezydenta m.st. Warszawy powagi rzeczy osądzonej, bądź też z łatwością mogła się o nich dowiedzieć.

W rozpoznawanej sprawie Komisja nie ustaliła, aby E ... sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, nabywając udziały w przedmiotowej nieruchomości należące do beneficjentów decyzji, jako osoba trzecia, działała w złej wierze w rozumieniu art. 41a ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Podsumowując, wobec przytoczonych powyżej okoliczności, wskutek przeniesienia prawa do nieruchomości położonej przy w Warszawie ulicy E ... na osobę trzecią zaszły nieodwracalne skutki prawne w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., co obligowało Komisję do stwierdzenia wydania decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 2 listopada 2012 roku nr 480/GK/DW/2012 z naruszeniem prawa, a nie stwierdzenia jej nieważności.

Reasumując, rozstrzygnięcie za podstawę orzekania należało przyjąć art. 29 ust. 1 pkt 4 i 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 156 § 1 pkt 3 p.p.s.a., zgodnie z którymi, w razie, gdy decyzja reprivatyzacyjna wywołała nieodwracalne skutki prawne, stwierdza się wydanie tej decyzji z naruszeniem prawa i wskazuje okoliczności, z których nie może jej uchylić.

3. Wniosek dekretowy złożony po terminie

Niezależnie od okoliczności wydania decyzji reprivatyzacyjnej w sprawie już wcześniej rozstrzygniętej decyzją ostateczną, Komisja podkreśla, że wniosek dekretowy został złożony po upływie terminu określonego w art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r. Zgodnie z nim dotychczasowy właściciel gruntu, prawni następcy właściciela, będący w posiadaniu gruntu, lub osoby prawa jego reprezentujące, a jeżeli chodzi o grunty oddane na podstawie obowiązujących przepisów w zarząd i użytkowanie — użytkownicy gruntu, mogą w ciągu 6 miesięcy od dnia objęcia w posiadanie gruntu przez gminę zgłosić wniosek o przyznanie na tym gruncie jego dotychczasowemu właścicielowi prawa wieczystej dzierżawy z czynszem symbolicznym lub prawa zabudowy za opłatą symboliczną.

Mimo uchybienia terminu przez wnioskodawców Prezydent m.st. Warszawy wydał decyzję z 2 listopada 2012 r. nr 480/GK/DW/2012, naruszając tym art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r.

W uzasadnieniu decyzji z 2 listopada 2012 r. wskazano, że objęcie nieruchomości przy ul. Emilii Plater 15 w posiadanie nastąpiło 14 sierpnia 1947 roku tj. z dniem opublikowania ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Nr 14 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy i termin do złożenia wniosku w trybie art. 7 ust. 1 dekretu upływał w dniu 14 lutego 1948 r. Organ, wydając decyzje reprivatyzacyjną wprost wskazał, że z materiału dowodowego wynika, że R O i i J B w dniu 18 stycznia 1949 r. złożyli wniosek o przywrócenie terminu do złożenia podania o własność czasową (data wpływu 21.01.1949 r.) załączając wraz z nim wniosek o przyznanie prawa własności czasowej nieruchomości położonej przy ul. Emilii Plater 15, co w oczywisty sposób nastąpiło po upływie terminu określonego w ww. ogłoszeniu.

Zupełnie na marginesie należy wskazać, że w decyzji nr 480/GK/DW/2012 r. Prezydent m.st. Warszawy **błędnie wskazał** numer Dziennika Urzędowego w którym ukazało się ogłoszenie o objęciu gruntu położonego w Warszawie przy ul. Emilii Plater 15. Organ wskazał bowiem na Dziennik Urzędowy nr 14 z 14 sierpnia 1947 r. Analiza tego publikatora dowodzi jednak, że brak jest w nim ogłoszenia dotyczącego nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Emilii Plater 15. Właściwym Dziennikiem Urzędowym, który powinien zostać przywołany przy ocenie stanu faktycznego sprawy jest Dziennik Urzędowy nr 12 z 14 lipca 1947 r. Taka nieścisłość spowodowała, że organ błędnie wskazał termin do którego możliwe było złożenie wniosku dekretowego.

W niniejszej sprawie nie miało to ostatecznie znaczenia, bowiem wniosek dekretowy oraz wniosek o przywrócenie terminu i tak zostały złożone po ponad roku od upływu terminu,

Jednakże w połączeniu z „niezauważeniem” prawomocnego orzeczenia administracyjnego świadczy o niestaranności organu w analizie zgromadzonego materiału dowodowego.

Jak wskazano wyżej Komisja analizując postępowanie toczące się przed PRN stwierdziła, że odnośne ogłoszenie o objęciu gruntu zostało opublikowane w dniu 14 lipca 1947 r. (w Dzienniku Urzędowym Nr 12 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy). W ogłoszeniu tym odwołano się do dokonanych w dniu 20 czerwca 1947 r. oględzin nieruchomości położonej przy ul. Emilii Plater 15 (hip. 1445-L) stanowiącej własność R i K małżonków O oraz S i J małżonków B (poz. 162). Zatem objęcie przedmiotowego gruntu w posiadanie przez gminę m.st. Warszawy nastąpiło 14 lipca 1947 r. Powyższe prowadzi do wniosku, iż termin składania ww. wniosków upływał z dniem 14 stycznia 1948 r. Powyższy wniosek z dnia 18 stycznia 1949 r. został złożony zatem po terminie.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 dekretu, dotychczasowy właściciel gruntu, prawni następcy właściciela, będący w posiadaniu gruntu, lub osoby prawa jego reprezentujące, mogli w ciągu 6 miesięcy od dnia objęcia w posiadanie gruntu przez gminę, zgłosić wniosek o przyznanie na tym gruncie jego dotychczasowym właścicielom prawa własności czasowej. W artykule 4 dekretu zawarte było upoważnienie dla Ministra Odbudowy, który w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej miał określić terminy i tryb obejmowania w posiadanie przez gminę m.st. Warszawy gruntów określonych w art. 1 tego dekretu. W wykonaniu tego upoważnienia Minister Odbudowy w dniu 7 kwietnia 1946 r. wydał w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej rozporządzenie w sprawie obejmowania gruntów w posiadanie przez gminę m.st. Warszawy (Dz.U. Nr 16, poz. 112 dalej rozporządzenie z 7 kwietnia 1946r.). Obejmowania gruntów odbyć się mogło z urzędu bądź na wniosek właściciela. Rozporządzenie z dnia 7 kwietnia 1946 r. zostało zastąpione rozporządzeniem z dnia 27 stycznia 1948 r. w sprawie obejmowania w posiadanie gruntów przez gminę m.st. Warszawy (Dz.U. Nr 6, poz. 43), które weszło w życie z dniem 10 lutego 1948 r. Zgodnie z nowym rozporządzeniem obejmowanie w posiadanie przez gminę m.st. Warszawy gruntów na obszarze tej gminy, nie objętych dotychczas w posiadanie na podstawie rozporządzenia z dnia 7 kwietnia 1946 r. następuje w drodze ogłoszenia Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy, podanych do publicznej wiadomości przez zamieszczenie w organie urzędowym Zarządu Miejskiego i w jednym z poczytnych pism codziennych, wydawanych w Warszawie oraz przez rozplakatowanie. Przepis § 3 rozporządzenia wprowadzał zasadę, w myśl której grunty uważano za objęte w posiadanie z dniem wydania numeru organu urzędowego Zarządu Miejskiego, w którym zamieszczono ogłoszenie.

Zgodnie z § 3 ust. 1 rozporządzenia z 7 kwietnia 1946 r. o przystąpieniu do objęcia gruntów Zarządu Miejskiego m. st. Warszawy powinien ogłosić w Dzienniku Urzędowym Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy Ogłoszenie to powinno być zawierać:

1) dokładne oznaczenie gruntów przez określenie w miarę możliwości numerów hipotecznych oraz imion i nazwisk dotychczasowych właścicieli, a także innych cech potrzebnych do oznaczenia gruntów,

2) termin oględzin nieruchomości,

3) wezwanie dotychczasowego właściciela i innych osób zainteresowanych do wzięcia udziału w oględzinach.

Zgodnie z § 4 ust. 1 i 2 wymienionego rozporządzenia termin oględzin nieruchomości miał być tak wyznaczony, aby oględziny odbyły się najwcześniej po upływie 14 dni od dnia wydania numeru organu urzędowego Zarządu Miejskiego, w którym zamieszczono ogłoszenie).

Następnie, zgodnie z § 5 ust. 1 rozporządzenia Zarząd Miejski zobowiązany był do zawiadomienia o przystąpieniu do obejmowania gruntu w posiadanie dotychczasowego właściciela gruntu lub osoby jego prawa reprezentującej. Wskazany obowiązek nie miał charakteru bezwzględnego bowiem zdeterminowany był wiedzą organu o miejscu pobytu dotychczasowego właściciela gruntu lub osoby jego prawa reprezentującej.

W wyniku przeprowadzonych oględzin sporządzano protokół. Zgodnie z § 8 ust. 1 tego rozporządzenia grunt uważa się za objęty w posiadanie — w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu z dniem dokonania przez Zarząd Miejski ogłoszenia o sporządzonym protokole w Dzienniku Urzędowym Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego w m.st. Warszawie.

Nieruchomość położona przy ulicy Emilii Plater 15 w Warszawie została prawidłowo objęta w posiadanie przez gminę w dniu 14 lipca 1947 r. wraz z ukazaniem się ogłoszenia o objęciu w posiadanie gruntu przez gminę m.st. Warszawy w Dzienniku Urzędowym Nr 12 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy, a tym samym wniosek złożony w dniu 18 stycznia 1949 r. wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu został złożony po terminie.

Wskazać należy, iż w treści ogłoszenia publikowanego w Dzienniku Urzędowym Nr 7 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy zawiadamiającym o terminie oględzin (pod pozycją 100), wskazano oznaczenie gruntu (Emilii Plater) wraz z dokładnym oznaczeniem hipotecznym (1445 L), datę 20 czerwca 1947 r. (jako termin oględzin nieruchomości), oraz dane dawnych właścicieli (R _ i K _ , małż. O _ _ _ _ _ oraz S _ i J _ _ _ _ _)

rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz.U. Nr 36, poz. 341) dotyczących przywrócenia terminu. Przywrócenie terminu prawa materialnego, jakim jest termin zawity jest dopuszczalne tylko wówczas gdy taką możliwość przewidują przepisy określające dany termin. Wobec braku takich przepisów w dekrete z dnia 26 października 1945 r. oraz innych ustawach należy uznać, że brak jest możliwości przywrócenia terminu, o którym mowa w art. 7 dekretu z dnia 26 października 1945 r.

4. Obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia

Zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1 ustawy, Komisja może nałożyć obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia na osobę, na rzecz której wydano decyzję reprivatyzacyjną; działającą w postępowaniu o wydanie decyzji reprivatyzacyjnej w imieniu lub na rzecz osoby, o której mowa w pkt 1, jeśli przeniesiono na nią prawo wynikające z tej decyzji lub faktycznie władała nieruchomością, której dotyczyła decyzja; bądź też osobę, która nabyła w złej wierze własność lub prawo użytkowania wieczystego od osoby, na rzecz której wydano decyzję reprivatyzacyjną. W myśl art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., zakres zwrotu równowartości nienależnego świadczenia określa Komisja. Natomiast równowartość świadczenia nienależnego obejmuje między innymi wartość korzyści uzyskanych przez te osoby z powodu rozporządzenia w zamian nieruchomości warszawskiej lub jej części, w szczególności cenę, Zgodnie zaś z ust. 3 przytoczonego przepisu, w zależności od okoliczności sprawy, w szczególności stopnia przyczynienia się przez osobę, o której mowa w ust. 1, do wydania decyzji reprivatyzacyjnej, Komisja może nałożyć obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia w wysokości niższej niż wynikająca z ust. 2. Jeżeli przemawia za tym ważny interes społeczny lub uzasadniony interes obywatela, Komisja może odstąpić od nałożenia w decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1, obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia (art. 31 ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r.).

Zgodnie z art. 32 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., dochody z tytułu świadczeń, o których mowa między innymi w art. 31 ust. 1, należne m.st. Warszawie wykorzystuje się wyłącznie na wypłatę odszkodowania lub zadośćuczynienia, o którym mowa w art. 33. Użyty w cytowanym artykule zwrot „należne m.st. Warszawie” wskazuje, że podmiotem uprawnionym do otrzymania równowartości świadczenia nienależnego jest Miasto Stołeczne Warszawa.

W ocenie Komisji konstrukcja nienależnego świadczenia w rozumieniu ustawy z dnia 9 marca 2017 r. zbliżona jest do cywilistycznego pojęcia świadczenia nienależnego (art. 410

k.c). Z przepisu artykułu 410 § 2 k.c. wynika, że świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. Świadczenie nienależne jest szczególnym rodzajem bezpodstawnego wzbogacenia (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2003 r., sygn. V CKN 337/01).

Obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia przewidziany w art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., choć wykazuje podobieństwo do rozwiązań przyjętych w kodeksie cywilnym, stanowi jednak regulację o charakterze autonomicznym, dostosowaną do potrzeb postępowania przed Komisją. Przepis art. 31 ust. 1 jest samodzielną podstawą prawną nałożenia obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia. Świadczy o tym w szczególności użycie przez ustawodawcę zwrotu „równowartość” nienależnego świadczenia i brak bezpośredniego odwołania do stosowania przepisów k.c. Konkretyzacja obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia (nie zaś samego świadczenia) następuje poprzez określenie w decyzji administracyjnej, po pierwsze, podmiotu zobowiązanego do zwrotu oraz, po drugie, wysokości stanowiącej równowartość nienależnego świadczenia. Podstawą nałożenia obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia jest wydanie przez Komisję decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, iż jak już wcześniej wskazano w sprawie wystąpiły nieodwracalne skutki prawne, co stanowi podstawę do stwierdzenia wydania decyzji reprivatyzacyjnej z naruszeniem prawa. Konsekwencją jest mające swe umocowanie w art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. uprawnienie Komisji do nałożenia na wymienione w tym przepisie podmioty obowiązku zwrotu nienależnego świadczenia.

Jak wykazała Komisja w przedstawionych powyżej rozważaniach, przy prawidłowo prowadzonym postępowaniu dekretowym nigdy nie powinno w ogóle dojść do wydania decyzji o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego do gruntu nieruchomości przy ul. Emilii Plater 15, ponieważ w tym przedmiocie istniała już ostateczna decyzja odmawiająca pozytywnego rozpatrzenia wniosku w przedmiocie rozpoznania wniosku dekretowego z 18 stycznia 1949 r. Tym samym nie było żadnych podstaw do ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do przedmiotowej nieruchomości.

Mając powyższe na uwadze w ocenie Komisji podmiotami, na które Komisja mogła nałożyć obowiązek zwrotu nienależnego świadczenia są beneficjenci decyzji reprivatyzacji

cyjnej czyli H B I S.A z siedzibą w Warszawie (nr KRS),
oraz Gmina K

Ustalając wysokość nienależnego świadczenia podlegającego zwrotowi Komisja przyjęła, że równowartość nienależnego świadczenia, które uzyskała H B na skutek wydania decyzji reprivatyzacyjnej z naruszeniem prawa, stanowi kwota 200.000 złotych, które Beneficjentka decyzji otrzymała na podstawie umowy sprzedaży z 6 maja 2014 r. sporządzonej w formie aktu notarialnego (Rep. A), na podstawie której M B działający w imieniu własnym oraz w imieniu i na rzecz H B sprzedał sam sobie cały udział należący do H E (wynoszący 29/64) za cenę 200.000 złotych. Jednakże należy wskazać, że H B zmarła stycznia 2017 r., a zatem decyzja Komisji nie mogła w związku z tym objąć wymienionej osoby. Zgodnie bowiem z art. 30 k.p.a w zw. z art. 8 k.c. z chwilą śmierci utraciła ona zdolność prawną, a tym samym nie może mieć statusu strony. Brak jest więc możliwości nałożenia na nią obowiązku zwrotu nienależnego świadczenia w wysokości 200.000 złotych.

Ponadto badając możliwość orzeczenia obowiązku zwrotu nienależnego świadczenia przez Gminę K Komisja ustaliła, że równowartość nienależnego świadczenia, które uzyskała Gmina K na skutek wydania decyzji reprivatyzacyjnej z naruszeniem prawa, stanowi kwota 257.800 złotych za udział wynoszący 3/64 części gruntu oznaczonego jako działka ewidencyjna nr w obrębie , bowiem czerwca 2015 r. w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie pod sygn. I S.A. z siedzibą w Warszawie posiadająca udział 61/64 i Gmina K posiadająca udział 3/64 zawarły ugodę polegającą na zniesieniu współwłasność budynku i współużytkowania wieczystego gruntu w ten sposób, że całe prawo użytkowania wieczystego do nieruchomości gruntowej oraz własność budynku przypadło I S.A. z siedzibą w Warszawie z obowiązkiem dokonania spłaty udziału w kwocie 257.800 złotych.

W zakresie nienależnego świadczenia uzyskanego przez Gminę K Komisja wskazuje na przepis art. 31 ust 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. zgodnie z którym, jeżeli przemawia za tym ważny interes społeczny Komisja może odstąpić od nałożenia w decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1, obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia.

Zdaniem Komisji taki interes społeczny istnieje. Należy przychylić się do stanowiska, iż „własność zarówno Skarbu Państwa, jak i gminy (gmin) choć formalnie należy do tych osób prawnych, to jednak służy ona i to bezpośrednio zaspokojeniu zbiorowych potrzeb

obywateli i innych podmiotów. W wypadku własności Skarbu Państwa chodzi o zaspokajanie potrzeb ogółu obywateli i innych podmiotów. W wypadkach zaś własności gminy chodzi o zaspokajanie potrzeb społeczności lokalnej, terytorialnie ograniczonej, głównie mieszkańców danej gminy. Te publiczne funkcje własności Skarbu Państwa oraz gminy sprawiają, że choć ta własność jest — w swej istocie — kategorią prawa cywilnego, to jednak w dość szerokim zakresie stanowi ona przedmiot regulacji prawa publicznego, zwłaszcza prawa administracyjnego i prawa finansowego. Własności o takich zadaniach i o takich pełnionych przez nią funkcjach oraz o takiej regulacji prawnej nie można traktować jako własności prywatnej, która w pierwszym rzędzie służy jej podmiotowi.” (dr hab. Sylwester Wójcik, *Problem pojęcia „własność prywatna” w III Rzeczypospolitej*, Rejent nr 7/8, listopad/grudzień 1991 r. <http://www.rejent.com.pl/app/appStowarzyszenieS/publikacje/1991/11/14.pdf>). W takim ujęciu zwrot nienależnego świadczenia orzeczony po upływie 17 lat od decyzji reprivatyzacyjnej mógłby zostać odebrany przez ogół mieszkańców jednostki samorządu terytorialnego jako niezasłużona „kara”, tym bardziej, iż Gmina weszła w prawa i roszczenia do nieruchomości w drodze dziedziczenia, a nie w wyniku kupna praw i roszczeń do nieruchomości warszawskiej. Ponadto nie można zakładać, by Gmina mogła przewidzieć taką okoliczność i zarezerwowała w budżecie odpowiednie środki.

Ustalając natomiast wysokość nienależnego świadczenia podlegającego zwrotowi Komisja przyjęła, że równowartość nienależnego świadczenia, które uzyskała równowartość nienależnego świadczenia, które uzyskała I S.A. w Warszawie wyniosła kwotę 5.000.000 złotych pomniejszoną o kwoty zapłacone Gminie K (257.800 złotych) oraz M B — za udział nabyty od H E — (200.000 złotych), co daje kwotę 4.542.200 złotych. Spółka I sprzedała bowiem udział wynoszący 100% części gruntu oznaczonego jako działka ewidencyjna nr w obrębie na podstawie aktu notarialnego (Rep. A) z 14 kwietnia 2016 r. spółce E sp. z o.o. w Warszawie za kwotę 5.000.000 zł prawo użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej wraz z prawem własności posadowionego na niej budynku.

Zasadność orzeczenia takiego zwrotu wobec spółki I wynika z tego, iż spółka ta (a także osoby występujące w jej imieniu, takie jak M B) brała udział w szerokim zakresie w postępowaniu reprivatyzacyjnym, a także na różnych, kolejnych etapach tego postępowania. Z tych powodów Komisja nie znalazła podstaw do zastosowania wskazanych w art. 31 ust 3 i 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. obniżenia wysokości lub odstąpienia od nałożenia w decyzji, obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia.

5. Strony postępowania.

Zasadą jest, iż ustalenie interesu prawnego w postępowaniu administracyjnym następuje w toku postępowania, przy zachowaniu reguł prawa obrony przyznanej przepisami prawa procesowego. Interes prawny ma strona (strony) postępowania reprivatyzacyjnego, ale również jednostki, których pozbawiono prawa do udziału w postępowaniu zwykłym oraz jednostki, których interes prawny wynika z następstwa prawnego, zarówno co do stron uczestniczących w postępowaniu, jak i pozbawionych tego udziału (por. wyrok NSA z 10 lutego 2009 r. sygn. akt I OSK 329/08).

Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a. wskazać należy, że stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

Zgodnie z treścią art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja o wszczęciu postępowania rozpoznawczego zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy. Ponadto za strony postępowania przyjęto: E sp. z o.o. E spółka komandytowa w Warszawie (dawniej: K spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością E spółkę komandytową z siedzibą w Warszawie), I Spółkę Akcyjną z siedzibą w Warszawie, Gminę K, oraz W R W.

Ponadto za stronę postępowania uznano Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu, ponieważ zgodnie z art. 16a ust. 1 i 2 ustawy z 9 marca 2017 r. w razie wszczęcia postępowania rozpoznawczego w sprawie, w której prokurator wniósł sprzeciw od ostatecznej decyzji reprivatyzacyjnej, prokuratorowi służą prawa strony.

6. Konkluzja.

W ocenie Komisji weryfikowana decyzja reprivatyzacyjna spełnia przesłanki, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., Komisja była zatem zobligowana do wydania jednej z decyzji, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 4 tej ustawy. Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w razie, gdy decyzja reprivatyzacyjna wywołała nieodwracalne skutki prawne, Komisja wydaje decyzję, w której stwierdza wydanie tej decyzji z naruszeniem prawa i wskazuje okoliczności, z powodu których nie można jej uchylić. Komisja zatem pomimo ustalenia, iż decyzja reprivatyzacyjna została wydana z naruszeniem prawa, nie miała podstawy do uchylenia tej decyzji ze względu na

nieodwracalne skutki prawne, które wystąpiły wskutek sprzedaży całej nieruchomości na rzecz osoby trzeciej.

Mając na uwadze powyżej wskazane okoliczności, Komisja orzekła jak na wstępie, na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 i 3 k.p.a. w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., art. 156 § 2 w zw. z art. 158 § 2 k.p.a. w zw. z art. 38 ust. 1 oraz art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. oraz art. 31 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Przewodniczący Komisji
Sebastian Kaleta

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 16 k.p.a.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1 p.p.s.a., art. 53 § 1 p.p.s.a. oraz art. 54 § 1 p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).

2. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) złotych zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 221 poz. 2193, ze zm.).

3. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane — na jej wniosek — prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

4. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjną i biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

5. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

6. Kwoty na rzecz Miasta Stołecznego Warszawy należy uiszczyć na rachunek bankowy 23 1030 1508 0000 0005 5000 1004 w terminie 7 dni od daty doręczenia odpisu decyzji. W przypadku niewykonania obowiązku we wskazanym terminie zostanie wszczęte postępowanie egzekucyjne przewidziane dla egzekucji administracyjnej obowiązków o charakterze pieniężnym, na podstawie art. 26 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U. z 2018 r. poz. 1314, ze zm.). W przypadku skierowania sprawy na drogę postępowania egzekucyjnego powstaje obowiązek uiszczenia kosztów egzekucyjnych, które zaspokajane są w pierwszej kolejności. Koszty podlegają ściągnięciu w trybie egzekucji administracyjnej należności pieniężnych.

